

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3945/2021
18.08.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Бисерке Живановић, Јасминке Станојевић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Блажа Менковић, адвокат из ..., против тужених Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу и ЈП „Путеви Србије“ Београд, чији је пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради утврђења заузећа земљишта и исплате накнаде, одлучујући о ревизији туженог ЈП „Путеви Србије“ Београд изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3831/2019 од 07.05.2020. године, у седници већа одржаној дана 18.08.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог ЈП „Путеви Србије“ Београд изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3831/2019 од 07.05.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог ЈП „Путеви Србије“ Београд изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3831/2019 од 07.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3831/2019 од 07.05.2020. године, одбијене су, као неосноване, жалбе тужених и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу П 1840/17 од 29.01.2019. године, у ставу првом изреке, којом је утврђено да су тужени, пресецањем кат. парц. .. КО ..., извршили заузеће непокретности тужиоца део под асфалтом, у површини од 136м² и површину путног земљишта од 53м², у мерама и границама ближе одређеним у овом ставу изреке; у ставу трећем изреке, којим су обавезани тужени да тужиоцу, на име накнаде за заузети део наведене непокретности, исплате износ од 94.500,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате и у ставу четвртном изреке, којим су обавезани тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 71.880,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени ЈП „Путеви Србије“ Београд је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене

материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог ЈП „Путеви Србије“ Београд, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/2020).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из Закона о експропријацији Закона о облигационим односима и Закона о путевима, наведеним у образложењу нижестепених пресуда, усвојен је тужбени захтев и обавезани су тужени да тужиоцу солидарно исплате накнаду за фактички експроприсану непокретност тужиоца, у мерама и границама ближе наведеним у изреци првостепене пресуде, која је без спроведеног управног поступка експропријације, пресецањем парцеле тужиоца и асфалтирањем пута за пролаз моторних возила државног пута другог реда, у површини од укупно 189м², прешла у јавну својину тужене Републике Србије, а чији је корисник и управљач тужени ЈП „Путеви Србије“ Београд. Како је услед изградње наведеног пута тужилац онемогућен да користе овај део парцеле, тужени су обавезани да му исплате накнаду, у висини просечне тржишне вредности непокретности на датој локацији, утврђеној из налаза и мишљења судског вештака. Оцењени су неоснованим истакнути приговори недостатка пасивне легитимације на страни тужених, јер је у смислу одредбе члана 10. ст. 1. и 2. Закона о путевима асфалтирани пут на парцели тужиоца (државни пут другог реда) добро у општој употреби у јавној својини тужене Републике Србије, а делатност управљања државним путевима другог реда обавља тужени ЈП „Путеви Србије“ Нови Сад. На тај начин тужилац је лишен права у вези те парцеле, а како му није исплаћена накнада, сходно члану 1. Протокола бр. 1 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода и члану 58. Устава Републике Србије, досуђена му је тражена накнада као посебан вид заштите права на имовину, у висини просечне тржишне вредности непокретности на датој локацији.

У таквом случају, другостепени суд је према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донео одлуку у складу са правним ставовима који су изражени кроз одлуке Врховног касационог суда, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Поред тога, тужени није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих произилази закључак о различитом одлучивању у истој или сличној чињенично правној ситуацији. Одлуке, на које се тужени позива у ревизији, не односе се на оцену недостатка пасивне легитимације на страни туженог у ситуацији у којој је тужени корисник и носилац права управљања парцелом на којој је изграђен пут, каква је ситуација у конкретном случају.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 02.06.2017. године, а преиначена је 14.01.2019. године. Вредност предмета спора побијаног дела износи 94.500,00 динара, што по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе представља износ од 798,09 евра (1 евра = 118,4076 динара).

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, то ревизија туженог није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа- судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић